

JULIA BURGERS-DROST

Een sluier
voor Sanneke

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Wanneer Xantia Wijers de toren van het Gelderse stadje in het vizier krijgt, slaakt ze een zucht. Deels van tevredenheid, deels van opluchting. Ze nadert haar doel. Ze werpt een vluchtige blik op het water van de IJssel. Een vlaag heimwee zorgt voor een nieuwe zucht. Als schippersdochter is ze altijd blijven verlangen naar het leven op het water. De gang naar de school voor schipperskinderen was dan ook dramatisch, zowel voor haar en haar beide ouders, als voor het aldaar werkende personeel.

Xantia, voor haar vrienden Sanneke, glimlacht bij de herinnering. Want de meeste zijn goede herinneringen. Ze was er gelukkiger dan tijdens haar middelbareschoolopleiding, toen ze bij familie werd ondergebracht.

Altijd weer dat felle heimwee naar haar ouders, het schip en de vrijheid. Water, eeuwig klotsende golven. De wijidheid van de verre horizon, het wisselende landschap. Het wisse-

len van de seizoenen fascineerde haar als kind al intens.

Zoals zij heimwee had naar die veilige plek, de Anna Geziena, zo hunkerde haar moeder in stilte naar het stadje waar Sanneke nu een parkeerplaatsje zoekt. Hier woonde vroeger opoe Geziena, alleen, in een klein huisje vlak achter de fiere kerk. Zodra het maar even mogelijk was, zocht Sannekes vader een plekje in de haven. Er was altijd wel een reden voor een pauze: ‘beurt’ en moeder moest nodig bepaalde inkopen doen of naar de kapper. Maar hoofddoel was opoe Geziena in haar kleine huis. Heerlijk was het daar te logeren, en het fijnst van alles was dat Sanneke – soms heel kort – naar de plaatselijke basisschool mocht. Ze werd er altijd hartelijk verwelkomd; ze voelde zich daar meer thuis dan op het internaat.

Sanneke trapt op de rem wanneer ze ziet dat er achter en naast de kerk parkeerplaatsen zijn. Het is nog vroeg in de morgen, dus ruimte te over.

Haar ouders begrepen heel goed waarom ze juist in dit stadje wilde proberen voet aan de grond te krijgen. Tweede keus was toch wel: thuis blijven wonen en bij haar ouders in

de buurt een leeg winkelpandje zoeken waar ze haar ideaal ten uitvoer kon brengen. Maar het ouderlijk huis is niet ruim.

Nadat vader Wijers de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, werd het schip verkocht. Ze hadden geen behoefte aan een woning aan het water. Bossen. Sannekes moeder snakte naar een vrijstaand huis op de Veluwe. In die periode woonde Sanneke in een flatje, maar toen haar ouders voorgoed aan de wal kwamen, wilde ze dolgraag bij hen wonen. 'Net als bijna alle andere mensen... samen in een echt huis! Inhalen wat ik als kind heb gemist!'

Sanneke was welkom, maar het was behelpen. Het was haar al snel duidelijk dat haar ouders niet op haar gerekend hadden. Ook al werd het nooit verwoord, Sanneke begreep wat ze zag. Haar ouders hebben een geweldige verhouding, haar vader noemt het 'eeuwige liefde', en ja, daar lijkt het ook wel op. Ze gunde het haar moeder vooral volop te genieten van het huis, haar man en de heerlijke omgeving. Een volwassen dochter, die ook nog eens een eigen zaak wil opbouwen, is dan een vijfde rad aan de wagen. Zo voelde het, en niet anders. Ook al huilde haar moeder tranen met tuiten, toen Sanneke haar plannen uit de

doeken deed. Het feit dat ze haar heil zocht in het stadje aan de IJssel, maakte iets goed. Want ook moeder Wijers denkt met liefde terug aan de vakanties die ze bij opoe Geziena doorbrachten. 'Als het je mocht lukken daar een bestaan op te bouwen, lieverd, zul je me vaak op bezoek krijgen!'

Sanneke heeft niet alleen van opoe Geziena geërfd, ook de grootmoeder van vaders kant bleek de enige kleindochter goed bedacht te hebben. Wat inhoudt dat er kapitaal aanwezig is om een bedrijfje op te zetten.

Zodra de motor van de auto stilvalt, ontspant Sanneke zich. Veel verkeer is er niet, en dat is maar goed ook, want de straatjes zijn smal. De bus van de lijndienst zorgt voor een opstopping. Boven haar hoofd begint het carillon te spelen. Het geeft Sanneke een 'thuisgevoel'.

Ze kijkt op haar horloge. Bijna halftien, tijd om op zoek te gaan naar haar afspraak. Ze leest haar aantekeningen nog eens goed door. Alsof ze die niet uit haar hoofd kent!

Volgens de computeruitdraai woont de makelaar met wie ze een afspraak heeft, vlak in de buurt van de kerk. Dat is boffen. Ze kent de straten in het centrum vrij goed van vroe-

ger. De Kerkstraat, daar moet ze zijn.

Met trage bewegingen stapt Sanneke uit, snuift de bekende lucht op. Weilanden en water. Volgens de makelaar heeft hij enkele panden in zijn bestand die voor haar doel geschikt zouden kunnen zijn. En mocht het niet lukken, dan zoekt ze haar heil in een van de andere Hanzesteden. Zutphen, Zwolle, Kampen... ergens moet het lukken.

Ze trekt haar kleding recht en het is te hopen dat ze er niet al te verkreukeld uitziet. Ze heeft, om er ouder uit te zien, haar paardenstaart tot een sierlijke wrong gedraaid. En het nieuwe wijnrode pakje staat haar volgens mam schitterend. Heerlijk, die loftuitingen van een moeder! Onbevooroordeeld, altijd klaar met een bemoedigend woord of een compliment, terecht of niet. De vierkante schoudertas van zwart kalfsleer maakt het plaatje van de 'zakenvrouw' compleet. Dat vindt ze zelf.

De oostenwind is guur. Sanneke heeft er spijt van dat ze haar wintermantel thuisgelaten heeft. Straatvuil floddert over de keien; het ergert haar altijd weer wanneer ze die rommel ziet slingeren. Lege sigarettendoosjes, afval van snoepgoed en zelfs een paar

blikjes rommelen in de richting van de goot. En dan overal de klodders uitgespuugd kauwgom. Bijna net zo erg als de bekladde muren. Je zult toch maar je winkel opgeknapt hebben, alles tot in de puntjes spic en span. En dan spuiten voorbijlopende relschoppers allerlei schunnigheden op je ramen en muren. Ze is zelf vast van plan haar winkeltje vanbinnen en vanbuiten schoon te houden, al moet ze ervoor op wacht gaan zitten.

Een rukwind stoeit met haar kapsel, een losse sliert haar danst voor haar ogen heen en weer. Haar voeten in hooggehakte schoentjes klikklakken ritmisch op de tegels van het trottoir. Af en toe doet Sanneke een poging om een beeld van zichzelf in de winkelruiten op te vangen. Een kaarsrecht figuurtje met een hart vol goede moed en vooral hoop!

Bij de makelaar wordt Sanneke vriendelijk welkom geheten door een secretaresse, die haar naar het kantoor van 'meneer zelf' begeleidt. Natuurlijk staat er even later een vers kopje koffie voor haar neus. Er wordt haar gevraagd nog even geduld te hebben; meneer heeft zojuist een belangrijk telefoontje gekregen.

Sanneke neemt de omgeving in zich op en geniet van de warme koffie. Werken op een kantoor, dat zou ze als beroep gekozen hebben als ze niet handig geweest was met naald en draad. Haar hobby, zelf kleding maken, daar kon ze aanvankelijk niet veel mee doen. Toen heeft ze in de avonduren een opleiding gevolgd tot coupeuse. Tot vermaak van vrienden en familie. Want hoe dacht ze haar vaardigheden ooit in praktijk te kunnen brengen? Sanneke echter heeft veel fantasie, en bovendien is ze een kei in het verzinnen van mogelijkheden, wat haar vaak goed van pas is gekomen. En ach, ze heeft nu zoveel ervaring dat ze niet opziet tegen het opzetten van een eigen zaak.

‘Neemt u me niet kwalijk, mevrouw Wijers! Het is niet mijn gewoonte dames te laten wachten.’ De makelaar sluit de deur achter zich en komt met uitgestoken hand op haar af. Lachend voegt hij eraan toe: ‘Voordat u het gaat zeggen, doe ik het zelf: heren laat ik ook niet graag wachten. Maar helaas heeft men niet altijd alles in de hand. U heeft al koffie, zie ik. Kan ik u nog iets aanbieden? Ik ben zelf wel toe aan een hartversterking!’

Sanneke gaat weer zitten en zegt: ‘Heel

graag!’

Meneer Boerman verdwijnt heel snel, alsof hij op de vlucht is. Zo van: tijd is geld. Sanneke huivert. Zo wil ze niet worden. Maar als de zaken goed gaan, zullen zulke dingen misschien onvermijdelijk zijn.

Meneer Boerman geeft voor alle tijd van de wereld te hebben. Sanneke is op dit moment zijn belangrijkste cliënte. Ze krijgt alle mogelijke aandacht. Uit haar verhaal krijgt de makelaar meer en meer een idee van haar wensen.

‘Ik denk dat we een pand hebben, mevrouw Wijers, dat precies is wat u zoekt. Maar om te beginnen laat ik u eerst een paar andere locaties beoordelen. Zodra u uw koffie ophebt, gaan we op stap.’

Eer het echter zover is, wordt hij nog een paar maal door de telefoon gestoord.

‘Laten we maar snel opstappen, anders zitten we hier om halfeen nog, mevrouw Wijers!’

Even later schuift Sanneke in de gestroomlijnde wagen van de makelaar. De motor start bijna onhoorbaar, en wanneer Sanneke door het zijraam de omgeving in zich opneemt, wordt ze vervuld van een stroom geluksgevoel. Herkenning, gemengd met plannen!

Meneer Boerman parkeert niet ver van de plek waar Sanneke haar auto heeft neergezet. Het is nu beduidend drukker dan toen.

Van een gesprekje is tijdens de korte wandeling geen sprake. De trottoirs zijn niet breed en er is veel voetgangersverkeer. Ouderen met rollators, moeders met buggy's. Voor een winkelpand blijft meneer Boerman staan. Achter het ene venster hangt een 'te koop'-plakkaat. 'U ziet het... dit is ons eerste doel!' Hij laat Sanneke voorgaan, nadat hij de winkeldeur heeft geopend. Hij fluistert haar in het oor: 'Opruiming bij de juwelier. Vandaar dat het hier nogal druk is!'

De eigenaar heeft hem al opgemerkt en laat de klanten aan zijn vrouw over.

'Meneer Boerman!' groet hij, terwijl zijn ogen langs het persoontje van Sanneke glijden. Ook Sanneke krijgt een hand. Ze heeft al met één oogopslag gezien dat het pand veel te klein is voor haar plannen. Ruimte heeft ze nodig. Toch laat ze zich door de heer Boerman rondleiden. Ze ziet de heimelijke blik van hoop die de juwelier met zijn vrouw wisselt. Jammer voor hen, maar zij zal hen niet van huis en winkel verlossen. Afschuwelijk lijkt het haar te moeten wachten – wie weet hoe